
BURHAN VURAL
- ROMAN -
KANLI
KÜNYE
2. BASKI
KitapOkur

KANLI KÜNYE

© 2026 Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Kitapokur Kitap Kırtasiye Kültür Eğitim Ürünleri ve Elektronik Ticaret A.Ş.'ne aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-625-94315-4-3

Sertifika No: 66438

Kitabın Adı : Kanlı Künye

Kitabın Yazarı : Burhan Vural

Yayın Yönetmeni : Abdullah Bayrak

Editörü : Dilara Zaimoğlu

İç Tasarım : Zeynep Bayrak

Kapak Tasarım : Kitapokur

Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul, 2026

Baskı - Cilt : Erkam Yayın Sanayi A.Ş.
Sertifika No: 51796

KİTAPOKUR KİTAP KIRTASİYE KÜLTÜR EĞİTİM ÜRÜNLERİ ve ELEKTRONİK TİCARET A.Ş.
Molla Gürani Mah. Oğuzhan Cad. No: 15 Kat: 3 Fatih / İstanbul

BURHAN VURAL

KANLI KÜNYE

KitapOkur

BURHAN VURAL

1986 yılında Şırnak'ın Gabar Dağı eteklerinde yer alan Kayaboyun Köyü'nde doğmuştur.

PKK terör örgütünün yoğun olduğu bu yıllarda, çocuk yaşta birçok terör olayına tanıklık etmiş, zor bir çocukluk geçirmiştir. Şehit ve gazileri bulunan ailesi; güvenlik koruculuğu yapan, bölgede söz sahibi vatansever bir aşirettir.

Küçük yaşlardan itibaren güvenlik koruculuğu yapan Burhan Vural, askerlik görevini Jandarma Özel Harekât timinde gönüllü olarak yerine getirmiştir. Bulunduğu sosyal yapıya uyum konusunda zorluklar yaşayan Vural, askerlik sonrası hayatını kendi yolunu çizmek adına memleketinden ayrılmıştır.

İmkânlarının sınırlı olduğu bu süreçte yolculuğu Kayseri'de son bulmuş, burada yeni bir hayat kurmaya karar vermiştir.

2006 yılında güvenlik sektörüne adım atan Burhan Vural, farklı sektörlerde ve firmalarda yöneticilik görevleri üstlenerek önemli tecrübeler kazanmıştır. Edindiği birikim ve saha deneyimiyle 2014 yılında Armado Özel Güvenlik ve Koruma Şirketi ile Vural Yapım Film Reklam Şirketi'ni kurarak girişimcilik yolunda önemli bir adım atmıştır.

Güvenlik sektöründe yapısal bir ihtiyacı fark eden Burhan Vural, bu alanda güçlü bir temsil ve birlik oluşturmak amacıyla Güvenlik ve Koruma Federasyonu'nu kurmuş; kurucu başkan olarak seçilmiş ve Türkiye genelinde her ilde il başkanlığı ve dernek yapılanması hedefiyle kısa sürede büyük bir yapıya ulaşılmasını sağlamıştır.

Evli olan Burhan Vural'ın, eşi Buket Vural ile birlikte Rüzgar Vural (15) ve Kaan Vural (10) adında iki erkek çocuğu bulunmaktadır.

KANLI KÜNYE

Düğünü vardı, mutluydu Kaan.
Cepheden geldi ansızın ferman.
Düştü yollara tim ve komutan,
Aklında sevdiği, göğsünde iman.

Dalıp gitti yine yiğit komutan,
Biraz oradan, biraz buradan…
Hüzünlendi yine, hep anılardan.
Ne acıdır ki, ayrılmak yardan.

Vatan toprağına dikildi gözler,
"Bayrak, bayrak!" diye yükseldi sözler.
Hain pusuda fırsat kollarken,
Komandolar göklere yükseltti sesler.

İçten dıştan türedi düşman,
Hazır ola geçti er ve komutan.
Sahipsiz sandılar canı, cananı,
Mavi bereliler korur canım vatanı.

Rüzgâr esince dağıldı duman,
Bayrağı taşıdı göğsünde iman.
Vuruldu şehidim… yandı dört bir yan!
Verdi ruhunu, vermedi vatan.

"İntikam, intikam!" dedi komutan,
Giyildi miğfer, kuşandı tüfek.
Hücum emri verdi, riski bilerek,
Zaferi kazandı, şehit vererek.

Birisi Konyalı, birisi Vanlı…
Tam dokuz künye vardı, hepsi de kanlı.
Alındı intikam, el açtı Kaan,
Ruhunuz şad olsun, dokuz kahraman.

Şiir: Burhan VURAL

TEŞEKKÜR

2020 yılının pandemi gölgesinde, zamanın yavaşladığı, seslerin azaldığı o uzun günlerde; sessizliğin içinden bir hikâye doğdu. 2018'de Zeytin Dalı Harekâtı'nda yaşanan ve yüreklerde iz bırakan dokuz kahramanın hikâyesi, önce zihnimde yankı buldu, sonra kalemimle şekillendi.

Bu hikâyeyi beyaz perdeye taşımak niyetiyle yola çıktım. Aylar süren emeğin ardından bir senaryoya dönüştürdüğüm bu çalışma, Kültür ve Turizm Bakanlığı Sinema Genel Müdürlüğü'nün desteğiyle umut verici bir noktaya ulaştı. Ancak zamanın akışı ve dünyanın değişen şartları, bu hikâyenin perdeyle buluşmasına izin vermedi.

Ben de onu başka bir yola emanet ettim…

Sayfalara.

Bu eser; yalnızca bir kurgu değil, yaşanmışlıkların izini süren, suskunlukların içinden geçen bir anlatıdır.

Bir yolculuğun başında insanın en büyük gücü, ona inananlardır. Bu süreçte beni dinleyen, eleştiren, yol gösteren ve her şeye rağmen yanımda duran insanlar oldu. İsimlerini tek tek anamasam da, her biri bu hikâyenin görünmeyen satırlarında yerini aldı. Bu yolda bana ışık tutan yönetmen Ali Demirel'e; inancını hiçbir zaman eksik etmeyen eşim Buket Vural'a; sessizce anlayan, sabırla bekleyen evlatlarım Rüzgar ve Kaan'a; ve bu satırlarla buluşan tüm okuyuculara içten teşekkür ederim.

Ayrıca bu eserin bir kitaba dönüşmesinde emeği geçen; Kitapokur Yayınları'na, yayın sürecini yöneten Abdullah Bayrak'a, metne ruh katan Dilara Zaimoğlu'na, görsel dilini şekillendiren Zeynep Bayrak'a ve kapaktan baskıya kadar emeği bulunan tüm ekibe şükran borçluyum.

Bazı hikâyeler vardır; zamana bırakılmaz.

Yazılır.

Burhan VURAL

KANLI KÜNYE

Düğünün son hazırlıkları, tatlı bir telaşın içinde bitiriliyordu. Korkmaz Konağı'nın geniş avlusunda, iki katlı yapının etrafına yan yana dizilen masalar, sevginin her bir ince detayıyla işlendiği gibi "U" şeklinde sıralanmıştı. Kadınlar, sanki bu anın güzelliklerini birer inci iğneyle işler gibi, ikramları masalara yerleştirmekle meşgullerdi. Korkmaz Yüzbaşı'nın annesi Zeynep Teyze, aylardır süren dualarının kabul edildiği bu anı, buğulu gözlerle izliyordu. Oğlu Korkmaz'ın düğün günü, yıllardır hayalini kurduğu bir tablo gibiydi. Zamanlaması istediği gibi olamamıştı. Düğün şubatın yirmisine denk gelmişti fakat Foça'da yazın sıcaklığına eş değer bir hava vardı.

Korkmaz Yüzbaşı, annesi Zeynep teyze ve eşi Ayşen tarafından titizlikle hazırlanan Korkmaz Konağı'nın üst katındaki, odalardan birine damatlık giymek için adımını atmıştı. Kapıdan içeri girer girmez, duvarda asılı duran siyah takım ve takımı tamamlayan beyaz renkte, ata yaka gömlek sanki özel bir eser gibi duruyordu. Korkmaz, bu zarif giysilere karşı bir yabancılık hissi taşıyordu, çünkü son on yılda sadece askeri üniforma giymişti ve bu tür şık elbiseler onun için neredeyse yabancı bir tabloyu andırıyordu. Ancak Ayşen, bu damatlığı seçerken öyle bir özen göstermişti ki Korkmaz'ın bu tabloya mükemmel bir şekilde uyacağını biliyordu.

Dışarıda arkadaşlarıyla sohbet eden Ayşen'in sesi, ahşap gürgen kapının eşiğinden odaya doğru akıyormuşçasına keskin bir netlikle

Korkmaz'ın kulaklarına doluyordu. Bu ses, sanki içten bir şarkı gibi Korkmaz'ın kalbinde yankılanıyordu. Ayşen'in coşkulu sesini duyduğunda, damatlığını giymek için, duvardaki askıdan aldı ve neredeyse tüm odayı kaplayan bordo örtülü çift kişilik yatağın üstüne özenle yerleştirdi. Odada, ahşap gürgen kapı ile bir ayakkabı kutusundan biraz daha büyük olan küçük pencere dışında başka bir ışık kaynağı yoktu. Korkmaz, odaya girdiğinde elektrik düğmesine basmayı unutmuştu. Loş ortamda, ahşap çerçevesi kenarları boyunca uzanan, bir buçuk metrelik aynanın karşısında damatlığını giymeye başladı. Papyonu tam olarak düzgün takamamış olabilirdi ama aynadan kendisine baktığında bütününde bir eksik yokmuş gibi hissetti.

Korkmaz, eskiden babasının tıraş kutusu olarak kullandığı, alt tarafı hafifçe paslanmış sarı renkli, işlemeli bir kapağı olan tıraş kutusunu açtı. İçinden manşetli kol düğmelerini alırken, düğmesine takılan zinciri kaldırdığında, zincirin ucunda kurumuş kan lekeleri bulunan bir askeri künyeyi gördü. Korkmaz'ın yüz ifadesi aniden değişti. Önündeki aynada, birden kendini üzerinde askeri üniformasıyla yansımasına bakarken buldu. Elindeki kanlı künyeye dokunurken anın içinde kayboldu. 2016 yılında Cizre'de Hendek çatışmalarında şehit olan devresi Nihat'ın, ölümüne dair anılar canlandı aklında.

* * *

Gecenin karanlığında hendek çatışmaları sırasında, evlerin duvarlarını delip geçmiş sokaklarda, PKK ve KCK terör örgütleri tarafından rehin alınan sivilleri kurtarmak için görevlendirilen askerler, sokak başında kazılan hendeklerle karşılaştılar. Sokakların girişinde, duvarlara yazılmış "PKK, Apo, KCK. Biji PKK, biji YPG" yazıları görünüyordu. Askerler, sokak girişinde zırhlı araçlarla bekliyorlardı. Başlarındaki komutanları merkeze rapor vermek için telsizle iletişim kuruyordu.

Komutan, merkeze rapor verirken, tüm askerler dikkatle dinliyordu. "Anlaşıldı, otuz sekiz, son durum raporu nedir?" diye sordu merkez. Komutan, "Anlaşıldı, yetmiş üç, Cudi Mahallesi 25 numaralı

sokağa geldik, terör unsurları sokak başına hendek kazmış. Elli metre ilerideki 5 numaralı evin penceresinde silahlı terör unsurlarının sivilleri kalkan olarak kullandığı gözükmektedir. Terör unsurları menzilimizdedir. Emrinizi bekliyoruz, tamam," diye rapor verdi.

Merkez, "Anlaşıldı, otuz sekiz, siviller konusunda gereken hassaslığı gösterin. Bizden talimat bekleyin, tamam," dedi.

Komutan, merkezin talimatını kabul ederek, "Anlaşıldı, tamam," diye cevap verdi ve timine dönerek, "Bekliyoruz komandolar," diye emir verdi.

5 numaralı evin içinde, daha önce kanlı eylemlerde bulunma talimatlarını veren PKK lideri Argej, endişeli bir şekilde koltuğunda otururken sigarasını içiyordu. Odanın içindeki loş ışık, Argej'in esmer cildine vurarak güneşte kavrulmuş yüzünün çizgilerini belirginleştiriyordu. Gür saçları ve koyu renkteki sık bıyığı, sert mizaçlı yapısını vurguluyordu.

Evde, köşeye sıkışmış durumda olan rehinelerle iki terörist daha bulunuyordu. Teröristler, silahlarını gözetim altında tutarken, rehineler arasındaki ağlayan çocukları hırpalayarak pencerelerin önlerinde kendilerine insan kalkanı olarak kullanmışlardı. Çocukların gözlerindeki korku ve acı, bu tehlikeli anın vahşiliğini yansıtıyordu.

Bir süre sonra, evin pencerelerinden birinin arkasından dışarıya bakarken, teröristlerden biri telaşla içeri döndü. Heyecanla Argej'e dönerek, "Serok, bekleyen askerlerin yanına yeni bir zırhlı araç geldi," dedi. Argej'in yüz ifadesi ciddileşti ve daha da tedirgin oldu. Söylenilenden emin olmak için ayağa kalktı ve cama doğru yürüdü. Kendi gözleri de verilen bilgiyi onaylıyordu. Adrenalin vücuduna hızlıca pompalanmaya başlamıştı.

Argej, panikle diğer teröristlere dönerek bağırdı: "Bunlar karma JÖH timi. Direnin, teslim olanı vururum. Kaçan sivil olursa vurun. Acele edin."

Teröristler hızla rehineleri bağlayarak ve evin her tarafına EYP düzenekleri yerleştirerek hazırlıklarını tamamladılar. Her biri, bu tehlikeli çatışmanın getirdiği gerilimle doluydu ve beklemeye başladılar. Gözleri dışarıdaki yeni tehdide odaklanmıştı.

Korkmaz Yüzbaşı, altı kişilik Rüzgâr Timi'nin komutanı olarak görevde liderdi. Zırhlı araçtan iniş yaptıktan sonra, tim üyeleri işaret diliyle kısa bir toplantı düzenledi. Görevlerini bir kez daha gözden geçirdiler, taktiklerini hatırladı ve son hazırlıklarını tamamladılar.

Korkmaz Yüzbaşı, Astsubay Abdullah Taha Koç ve Şahin'i sağ taraftan, Yüzbaşı Nihat Demir, Astsubay Kıdemli Çavuş Uğur Palancı ve Uzman Çavuş Rıdvan Çevik'i ise sol taraftan 5 numaralı eve yaklaşmaları için görevlendirdi. Evin çevresini sessizce alarak ilerlemeye başladılar. Korkmaz Yüzbaşı, cesurca teröristlere seslendi: "Arkadaşlarımız size daha önce de uyarılarımızı iletti. Sizi son kez uyarıyorum. Sivilleri serbest bırakın ve teslim olun!"

Argej, karşılık vererek kararlılıkla karşı tarafa seslendi: "Uzaklaşın, aksi takdirde burayı havaya uçuracağımızı unutmayın. Biz teslim olmayacağız."

Bu sırada, Yüzbaşı Nihat, gözden uzak bir şekilde evin damına atılmış olan ipi kullanarak hızla yukarı tırmanmaya başladı. Bir terörist, Nihat'ın bu hareketini fark etti ve hızla diğer teröristlere bildirdi. Teröristler, pencerelerdeki insan kalkanlarına daha sıkı sarıldılar. Gaddarlıkları içlerindeki vicdanı kör etmişti, o masum çocukların canlı kalkan olarak kullanılmasında en ufak bir sakınca görmüyorlardı.

Nihat Yüzbaşı, teröristlere daha sakin bir ses tonuyla hitap etti: "Çocukları canlı kalkan olarak kullanmayın. Siviller zarar gördüğü takdirde, sizler vicdani, ahlaki ve yasal olarak sorumlu tutulacaksınız. Etrafınız sarıldı. Bu son uyarımızdır. Sivilleri serbest bırakın ve teslim olun!" Korkmaz Yüzbaşı, rehinelerin güvende olmasını sağlamak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Rüzgâr Timi, görevlerine sadık kalarak ve bu tehlikeli durumu sonlandırmak için hazır bir şekilde beklemekteydi.

Argej, yaklaşan tehlikeyi sezerken, evin arka kapısından hızla kaçışını gerçekleştirdi, adeta bir gölge gibi. Onu takip eden teröristler, o karanlıkta kaybolan figürün izinden gitmeye çalıştılar. Nihat, damdayken kaçmaya çalışan teröristleri gözlerine vuran soğuk yıldızların ışığında hedef aldı ve kafalarına sıkarak onları sessizce susturdu.

Nihat, Argej'i uzaktan gözlemliyordu. Bu karanlık oyunda, son hamlesini yapmak için bekliyordu. Argej, elindeki kumandanın düğmesine dokunduğunda, Nihat'ın sesi arkadaşlarının kulaklarında yankılandı, "Bombaa!" Rüzgâr Timi, tehlikeden kaçmak için hedeflerini küçülttü ve hızla uzaklaşmaya çalıştı ve ardından, patlayan bombaların gürültüsüyle ev, sanki gücünü sergileyen bir titanın yıkıcı öfkesi gibi aniden enkaz yığınına dönüştü.

Rüzgâr Timi ekibi, vücutlarında açılan yaralarla yerden kalkmaya çalıştılar, sanki bu zorlu görevin ardından ruhlarının yaralarını sarıyorlardı. Korkmaz Yüzbaşı'nın kıyafetleri parçalanmış, kanla kaplıydı. Bu bir savaşın resmi olarak kabul edilmiş yarasıydı. Kulağındaki çınlama, yaralı arkadaşlarının inlemeleri arasında bir alarm gibi çalarken, cesur lider etrafına bakındı. Ancak Nihat'ı göremedi.

Endişeyle ayağa kalktı ve sallanarak enkazın yönüne doğru yürüdü. "Nihat!" diye bağırdı, yankılanan bir feryat gibi. Korkmaz Yüzbaşı, adeta bir kurtarıcı gibi, eliyle enkazı kazmaya başladı. Rehinelerin cesetleri göründü, ama Nihat hala kayıptı.

Tam o sırada duyduğu inleme sesi, karanlığın ortasında gözlerinde bir umut ışığına dönüştü. Korkmaz Yüzbaşı hemen yan sokaktaki duvarın dibinde Nihat'ı buldu. Arkadaşını kucağına aldı, yaralı bir kuşu koruyan el gibi. Nihat'ın boynundan kanlar süzülüyordu. "Dayan kardeşim, dayan. Kurtulacaksın," dedi Korkmaz Yüzbaşı. Gerdanından aşağı akan kanı durdurmak için baskı yapıyordu. O an boynundaki künyesini fark edip çıkartmaya çalıştı. Eli hala boğazındaydı. Güçlükle çıkardığı künyeyi kaybolmasın diye telaşla cebine soktu. Ancak Nihat, ağır yaralı bir şekilde, "Ölüyorum... Devre, ölüyorum," diye inlemeye başladı, o an hayatta kalma umudu gökyüzünden kayıp gitmiş gibiydi.

Nihat ağır yaralıydı; sağ bacağı bilekten kopmuştu, artık sağlam bir yeri kalmamıştı. Asıl ölümcül darbeyse boynuna isabet eden şarapnel parçasıydı. Korkmaz Yüzbaşı, Nihat'ı teselli etmek istedi, içi acıdı, ancak kararlı bir ses tonuyla, "Hayır, kurtulacaksın. Kendini yorma, kardeşim," dedi. Nihat'ın son sözleri, "Oğlum, devre, oğlum," diyerek tamamlanamadan, son nefesini verdi ve şehit oldu. Korkmaz Yüzbaşı, "Nihat, Nihat, kardeşim, hayır," diye bağırıyordu, Cizre'nin dört bir yanına yankılanan acı bir feryattı bu.

* * *

Aniden, "Kaan, aşkım," diye seslenen Ayşen'in sesi duyuldu. Korkmaz Yüzbaşı irkildi ve gözü yaşlı bir şekilde aynada kendini tekrar damatlığın içinde gördü. Elinde hala kanlı künyeyi tutuyordu. "Aşkım, hazır mısın? Acele et, hayatım, misafirlerimizi bekletmeyelim," dedi Ayşen.

Ayşen'e cevap vermeye çalıştı, ancak kelimeler boğazında düğümlendi. Ayşen içeri girdi ve nişanlısını damatlığın içinde görünce, gözleri doldu, yoğun duygu havada seziliyordu. O ise Ayşen'le göz göze gelmek istemedi, aynaya dönerek, "Hazırım işte, hayatım," dedi.

Ayşen, Kaan'a yaklaştı, omzuna dokundu ve papyonunu düzeltirken gözlerinin kızarıklığı dikkatini çekti. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı, ancak Kaan'ın kendine acınmasını sevmediğini, hatta nefret ettiğini biliyordu. Bu yüzden hiçbir şey sormadı. Konuyu bilmiyor olsa da sessizce yanında durup varlığıyla ona destek oldu.

Kaan ve Ayşen, aynaya döndüler ve kendi yansımalarını incelediler. Kaan, sevgilisine sıkıca sarılıp onu alnından öptü. "En mutlu anımsın, ömrümün kalan her anında hep seninle olmak istiyorum," dedi.

Düğün başlamıştı ve misafirler gelmeye devam ediyordu. Kalabalığın içinde, çocuk sesleri arasında, Korkmaz Konağı'nda sıcak ve mutlu bir hava hakimdi. Eşkâli bozuk iki genç erkek,

düğün alanını terk ederken göründü. Gençler avludan çıkarken, kirli sakallı, kırklı yaşlarında sarışın bir adam gençlerden birinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Gençler, avlunun kapısında park edilmiş olan Doblo marka arabadan indirdikleri kutuları evin arkasına taşımaya başladılar. Kutuları çukurlara yerleştirdiler ve taşlarla destek verdiler. Akşam güneşi batmak üzereyken, 73 plakalı siyah bir Vito marka araba, Korkmaz Konağı'nın önünde durdu.

Takım elbiseli üç adam bellerindeki silahları inmeden önce arabaya bıraktılar. Bu üç adam, yörenin insanlarından belirgin şekilde farklıydılar; yürüyüşleri, giyimleri ve tipleri, onların yabancı olduğunu açıkça gösteriyordu. Biraz önce eşkâli bozuk iki gencin kulağına fısıldayan henüz kırklı yaşlarında, kirli sakallı bu sarışın adam, şimdi araçtan inen adamlardan en öndeki adamla göz göze geldi ve birbirlerine baş selamı verdiler.

Hazırlıklar bitmişti, düğün başlamak üzereydi. Konağın avlusundaki "U" şeklindeki masada, gelin ve damat için ayrılmış özel sandalyelerle süslü gelin masası vardı. Korkmaz Yüzbaşı'nın annesi Zeynep ve babası emekli Albay Yavuz Efe, bu özel masanın etrafında oturuyordu. Davetliler yerlerini almış, gelin ve damadı beklerken, konağın kapısından içeriye üç adam girdi. Yavuz Efe, adamları görünce endişeyle ayağa kalktı. Aynı anda merdivenlerden inen gelin ve damat, babalarının şaşkın halini fark ederek birbirlerine baktılar.

Yavuz Efe'nin endişeli hareketleri, Korkmaz Yüzbaşı'nın dikkatini çekti. Hızla babasının yanına giden Korkmaz Yüzbaşı, gelen adamları fark etti. Bazı misafirler de aynı tedirginlikle adamlara bakıyorlardı. Korkmaz Yüzbaşı, babasının omuzuna elini koyarak birlikte adamlara doğru yürüdü. Doğu şivesiyle, "Hoş geldiniz, şeref verdiniz ağalar," dedi Korkmaz Yüzbaşı, önde yürüyen adamla kucaklaşırken. Yavuz Efe'nin şaşkınlığı, mutluluğa dönüşmüştü. "Hoş bulduk kumtanım, vallahi özlemişiz sizi," dedi öndeki adam. "Dur hele Şahin, daha dört gün oldu evime geleli," dedi Korkmaz Yüzbaşı gülümseyerek. Diğer iki

adama da aynı sıcaklıkta sarıldı. "Hoş geldin, Rımazon… Hoş geldin, Mıhame," dedi Korkmaz Yüzbaşı. Adamlar da aynı samimiyetle, "Hoş gördük, kumtanım… Hoş bulduk, kumtanım…" diye cevap verdiler. Korkmaz Yüzbaşı, davetlilere dönerek gelen adamları tanıttı. "Bu kahramanlar Şırnak'tan güvenlik koruculara dostlarım, Şahin, Mehmet, Ramazan."

Yavuz Efe, az önce adamların üzerlerine yürümenin verdiği mahcubiyetle birlikte koruculara dönerek, "Hoş geldiniz. Ben emekli Albay Yavuz Efe Korkmaz. Kaan Korkmaz Yüzbaşı'nın babasıyım. Sefa getirdiniz," dedi. Elini tokalaşmak için önce Şahin'e uzattı. Şahin, "Hoş bulduk kumtanım," dedikten sonra Yavuz Efe'nin elini öpmek için eğildi, fakat Yavuz Efe bu jesti kabul etmedi. Ramazan ve Mehmet de aynı şekilde davrandı, ancak onlara da elini öptürmedi. Yavuz Efe, "Buyurun, buyurun," diyerek masadaki aile bölümünü gösterip koruculara oturmaya davet etti.

Gelin, damat ve tüm davetliler masa etrafında oturmuştu. Düğün müziği hala çalıyordu. Ortada çocuklar koşturuyordu. Davulcu ve zurnacı alana gelince, çocukları ortadan almak için kırklı yaşlarda, saçları önden dökülmüş göbekli bir adam, elinde değnekle piste daldı. Çocuklar adamı tanımış olmalıydı ki yaklaşmadan önce pisti terk ettiler. Bu sırada Korkmaz Yüzbaşı ile Şahin sohbet ediyordu. "Mutlu günümde yanımda olduğunuz için Allah razı olsun Şahin, şeref verdiniz," dedi Korkmaz Yüzbaşı. "Kumtanım, dostlar iyi günde de kötü günde de…" Şahin'in sözünü birden büyük bir gürültüyle patlama sesi kesti. Bu ses onu oldukça ürkütmüştü. O an Korkmaz Yüzbaşı havaya baktı ve havai fişekler gökyüzünde patlamaya başladı. Korkmaz ile şahin göz göze geldiği an bir patlama daha oldu.

Şahin, havai fişek sesine alışkın olmadığı için rahatsız olmuştu. Bu ses ona, daha önce Gabar Dağı'nda yaşadığı kötü bir anıyı hatırlattı.

* * *

Gabar'da hafif yağmurlu bir günde, Ali önde, arkasında Korkmaz Yüzbaşı ve ardından Şahin ile Rüzgâr Timi'nin devamıyla

birlikte, taktik İntikalde Helis Tepe ile Kale Tepe arasında doksanlı yıllarda, terör nedeniyle terkedilmiş Kayaboyun köyünden, Gabar Dağı'na doğru çıktılar. Aniden büyük bir patlama ile mayın infilak etti. Her yer toz duman olmuştu. Rüzgâr Timi mevzi aldı. Şahin'in kardeşi Ali, mayına basmış ve ayağı kopmuştu. Ayağından kanlar fışkırırken, Ali, "Ah anamm. Ayağım gitti. Öldüm anamm," diye feryat etmeye başladı. Mayının infilak etmesinin ardından teröristler Rüzgâr Timi'ne ateş açtı. Çatışma hala devam ediyordu. Şahin, kardeşiyle aralarındaki mesafeyi bağıra bağıra kapatmaya başladı. Onu kucaklayarak, "Kardeşim, kardeşim, komutanım, Ali gidiyor," diye feryat etti. "Şahin mevzi al, Şahin mevzi al!" diye bağırdı Korkmaz Yüzbaşı. Patlamaların ardından Şahin'in kulağında çınlama başlamıştı. Bu yüzden Şahin, Korkmaz Yüzbaşı'nın uyarılarını duyamıyordu.

Çatışma tüm sıcaklığıyla sürerken silah sesleri çevreyi dolduruyordu. Şahin'in kulağındaki çınlama, aniden bir mermi sesiyle birleşti. Şahin, sol omzundan vurulmuştu ve acı içinde yere yığıldı.

* * *

Korkmaz Yüzbaşı, Şahin'in kötü anılara daldığını fark etti ve ona biraz daha yaklaşıp elini omzuna koydu. Şahin, omuzundaki eli hissedince kendine gelmeye başladı. Ancak havai fişek gösterisi, misafirlerin keyif aldığı anlar arasında devam ediyordu. Şahin, gözleriyle etrafa bakındı, misafirleri izledi.

Misafirler, havai fişek gösterisini sevinçle izlerken, telefonlarıyla kayıt altına aldıklarını görünce Şahin biraz garipsedi. Bu sırada, davetlilere ikramlık hazırlayan iki kadın, Korkmaz Yüzbaşı'nın eşyalarının bulunduğu odaya girdiler. Kadınlardan biri kırk, diğeri ise otuzlu yaşlarının başındaydı. Yiyecek almak için etrafta dolaşırken, Korkmaz'ın telefonu çalmaya başladı. Ancak kadınlar telefonun sesini duymamışlardı.

Etrafa göz atarken genç kadının radarına Korkmaz'ın üniformayla çekilmiş ve çerçevelenmiş bir fotoğrafı takıldı. Kadın fotoğrafı detaylıca inceledikten sonra "Evde kalsam bile askerle evlenmem, abla," dedi kendinden daha büyük olan kadına. Diğeri

ise merakla sordu, "Niye kız, askerlerin neyini beğenmiyorsun?" Genç kadın, fotoğraftan gözünü ayırmayarak açıklamaya başladı, "Abla, daha ne olsun baksana! Nişanları yıllar önce oldu. Kaan abi düğüne ancak şimdi fırsat bulabildi. Ayşen her gün onun yolunu gözledi, şimdi evlenseler bile çocuk falan nasıl olacak ki?" Yaşı daha büyük olan kadın, ciddiyetle genç kadına dönüp şunları söyledi: "Asker yâri olmak bir şereftir. Askerlik, kan kokar, emek kokar, barut kokar. Askeri sevmek, asker olmak demektir, kızım… Merak etme, askerler de onu beklemeyecek kadınla evlenmezler."

Bu sırada gelin ve damat masasındaki nikâh memuru, nikâhı kıymak için hazır olduğunu söyledi. Korkmaz Yüzbaşı'nın şahidi ise Şahin'den başkası değildi. Ayşen'in şahidi olan kız arkadaşı da masada hazır bulunuyordu. Nikâh memuru, sessizliği fark edip defterini açtı ve törenin başladığını misafirlere bildirmek için boğazını temizledi. Derin bir sessizlik içinde, davetlilere hitaben, "Saygıdeğer misafirler, her iki aile adına bu mutlu gecede hoş geldiniz," dedi ve nikâh akdine geçti.

Nikâh memuru Korkmaz Yüzbaşı'na dönerek sordu: "Siz, Yavuz Efe oğlu Kaan Korkmaz, hiçbir baskı altında kalmadan, Salih kızı Ayşen Öztürk hanımefendiyi eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Kaan, Ayşen'in gözlerine aşkla bakarak yüksek bir sesle, "Evet!" dedi. Davetlilerden alkışlar yükseldi. Nikâh memuru bu sefer Ayşen'e dönerek sordu: "Siz, Salih kızı Ayşen Öztürk, hiçbir baskı altında kalmadan Yavuz Efe oğlu Kaan Korkmaz beyefendiyi eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Ayşen, mutluluktan parıldayan gözleriyle, Kaan'a bakarak "Evet... Kabul ediyorum!" dedi. Davetliler daha coşkulu bir şekilde alkışladılar.

Nikâh memuru konuşmasını sürdürdü: "Yasaların bana verdiği yetkiye dayanarak, sizi karı-koca ilan ediyorum. Allah hayırlı ve mübarek etsin."

Gelin ve damadın yüzlerinde büyük bir mutluluk vardı. Tüm davetliler coşkuyla, çifti ayakta alkışlıyorlardı. Nikâh memuru gerekli imzaları aldıktan sonra evlilik cüzdanını Ayşen'e uzattı ve düğünden ayrıldı. Davetliler sıraya girerek gelin ve damadı tebrik etmek için adeta yarışıyorlardı. Tebriklerin ardından, yerlerine dönmeden önce enerjik bir oyun havası eşliğinde piste akın ettiler. Biraz sonra dans müziği çalmaya başladı. Kaan, Ayşen'in elini tutarak avlunun ortasına götürdü ve dans etmeye başladılar. Bir süre romantik danslarına devam ettiler. Artık yavaş yavaş enerjileri düşmeye başlamış, yorulmuşlardı. Tam oturacakken, birden zeybek çalmaya başladı. Davulların ritmi, heybetli figürleri çağrıştırırken, bağlamaların melankolik nağmeleri oynamaya devam etmelerini söylüyordu. Kaan ve Ayşen, birbirlerine aşk dolu bakışlarla oyuna katıldı; avlunun ortasında birlikte coşkuyla dans ettiler.

Düğün sona ermeden, Kaan'ın babası Yavuz Efe, tek başına piste geçerek Anadolu'nun topraklarından gelen o destansı havayı oynamaya başladı. Davetliler sıraya girip gelini, damadı ve ailelerini tebrik ederek geceyi sonlandırdılar. Korucular da gelin ve damadı tebrik etmek için sıraya girdiler. Yavuz Efe, onlara gece konaklayacakları odaları göstermek üzere Şahin'in koluna girip merdivenlerden üst kata çıktı.

Herkes odalarına çekildi. Ertesi sabah, saat dokuz gibi kahvaltı hazırdı. Yeni evlileri balayına uğurlamak için Kaan'ın anne-babası ve korucular ayakta, hazır bir şekilde beklemeye başladılar. Annesi, oğluna eşyalarının olduğu çantayı uzattı. "Oğlum, telefonunu da çantana koydum," dedi.

Kaan gülümseyerek elindeki çantayı alırken "Tamam, anne, haydi, hoşça kalın," dedi.

"Allah'a emanet olun yavrularım, varınca telefon etmeyi unutmayın," diye ekledi annesi gözleri dolmak üzereydi.

Kaan, aldığı çantaları arabanın bagajına yerleştirdi. Ardından Ayşen'e arabanın ön kapısını açtı. Ayşen oturunca kapıyı kapatıp

şoför koltuğuna geçti. Bu centilmenlik gösterisini gören Ramazan ve Mehmet birbirlerine bakarak imalı bir şekilde bıyık altından gülümsediler. Araba yola çıkınca Şahin, Yavuz Efe'ye dönerek, "Kumtanım, her şey için teşekkür ederiz. Bize izin verin artık," dedi. Yavuz Efe ise, "Hayır, hayır, hemen bırakmam sizi. Henüz kahvemizi içmedik Ağalar," diye karşılık verdi.

Şahin, Yavuz Efe, Ramazan ve Mehmet avluda bir masa etrafına yerleşmiş, kahvelerini yudumluyorlardı. Yavuz Efe, daha genç bir subayken ilk görev yeri olan Hakkâri'de güvenlik korucularıyla yaşadığı anılardan bahsetmeye başlamıştı. Yavuz Efe anlatmaya devam etti: "Benim de korucu dostlarım var. Aradan uzun zaman geçti ama hala bayramlarda, seyranlarda telefonlaşırız. Mesleğimin ilk yıllarıydı. Şemdinli'deydik, dağa operasyona çıkmıştık. Ancak çıktığımız dağ yolu çok dikti. Genç bir delikanlıydım, aldığım komando eğitimleri vücudumu daha da fit yapmıştı ama o yolu saatlerce yürümek beni zorluyordu. Yanımızda elli, altmış yaşlarında, elinde bir baston ve sırtında teçhizatlı bir korucu vardı. Şaşırmıştım, çünkü yaşlı amca hiç zorlanmıyordu. Bir an durdu, bize 'Durun,' dedi. 'Ne oldu?' diye sordum. Yaşlı amca gittiğimiz yöndeki otları inceliyordu. Bana dönüp, 'Buradan gitmişler, bak buradaki otlar ezilmiş, diğer otlara göre kısa,' dedi. Biraz daha ilerledik, yine adam bizi durdurdu. 'Yanlarındaki katırlar yüklü,' dedi. Onu nasıl anladın şimdi? diye sorunca 'Katırlar dışkılarını çok sık yapmışlar,' dedi. Şahin oğlum, sizler o bölgede yaşıyorsunuz, bölgede asker olarak tecrübenizle çok büyük katkılarınız oluyor. Allah her daim yardımcınız olsun," dedi Yavuz Efe.

* * *

Kaan, Orhan Gencebay'ın Ayşen şarkısını araba teybinden açmış, son ses dinleyerek yıllardır hayalini kurdukları balayı için Karadeniz'in incisi, tarih ve doğanın muhteşem bir buluşması olan Trabzon yoluna düşmüşlerdi. Kaan, içecek bir şeyler almak için bir dinlenme tesisinin önünde durdu. Lokanta ve marketin olduğu bu

KANLI KÜNYE

BURHAN VURAL

Bazı yollar insanı şehadete,
bazı acılar ise geri dönüşü olmayan kararlara götürür.

Yüzbaşı Kaan Korkmaz, yeni evlendiği eşi Ayşen'le kuracağı hayatın eşiğindeyken, Zeytin Dalı Harekâtı'yla birlikte yeniden sınır hattına döner. Afrin kırsalında Rüzgâr Timi'yle yürüttüğü görevlerde; pusular, çatışmalar, esir takasları ve gecenin sessizliğine karışan silah sesleri birbirine karışır. Mehmetçik ve güvenlik korucuları, aynı toprağın yükünü omuz omuza taşırken; bazen bir köy çocuğunun duası, bazen de bir şehidin avuçlarda kalan künyesi hafızalara kazınır.

Kaan Korkmaz için savaş yalnızca dağlarda değildir.
Geçmişten kalan kayıplar, yarım kalmış sözler ve kanlı künyeler zihninde yaşamaya devam eder. Fakat bir gece kurulan hain pusu, onu bambaşka bir yolun içine sürükler. Bu kez karşısında sınır hattı değil, Ankara'nın karanlık geceleri vardır.
Geçmişin gölgesinde yürürken; eski dostluklar, suskun hesaplar ve içinden çıkamadığı bir öfke adım adım peşine düşer.

Kanlı Künye, görevle başlayan bir hayatın; ölüm, sadakat ve intikam arasında giderek ağırlaşan hikâyesini anlatıyor.
Çünkü bazı künyelerde yalnızca bir isim değil,
yarım kalmış bir ömür taşınır.

www.kitapokur.com

9 786259 431543